(22)

நிகழ் உலகம்

கோயில் கதவு போன்றிருந்தது அந்தக் கதவு. அதனினும் பெரிதாய் இருந்தது வெளிப்புறச் சுவர். உள்ளிருப்பவர் தப்பித்துப் போய்விடக் கூடாது என்கிற ஜாக்கிரதை உணர்வே உயரமாய் நின்றது. அந்தப் பெரிய கதவின், சின்னப்பை மாதிரி இருந்தது அந்தச் சின்னவாசல். ஓர் ஆள் உள்ளே போகவும் வரவும் மாத்திரமே அதன் குறுகிய அமைப்பிருந்தது. காக்கி உடை அணிந்த சேவகன் பின்னே இருந்து சின்ன வாசலைத் திறக்க, முதலில் காலைத் தூக்கி வைத்துப் பிறகு உடம்பையும் தலையையும் வெளிக் கொணர்ந்து ஒரு வழியாக வெளியே வீதிக்கு அனுப்பப்பட்டான் கிருஷ்ணமூர்த்தி.

திடீரென்று கேளாத காது திறந்து கொண்டது போல. இரைச்சல் அவன் காதுகளில் மோதியது. மனிதர் ஒருவரோடு ஒருவர் பேசும் குரல் ஓசை. இரு பக்கமும் நீண்டு நிறைந்திருந்தது நகரத்தின் கடைத்தெரு.

முதலில் அவன் கண்ணைக் கவர்ந்தது, எதிர் வரிசையில் இருந்த துணிக்கடைகள். வர்ணம் வர்ணமாகத் துணிகள் சீராக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. கீழே வெளிர் மஞ்சளில் பாய்விரித்து, வெள்ளைச் சொக்காய் போட்டுக் கொண்டு, முதலாளியும் குமாஸ்தாவுமாகத் தோன்றும் இருவர் உட்கார்ந்திருந்தனர்.

இந்தச் சில மாத காலமாக தான் இழந்திருந்த அந்த வர்ணக் காட்சிகளை அவன் பருகி நின்றான். அவன் இருந்த அறையின் சுவர்கள், ஒரு காலத்தில் மஞ்சள் வர்ணம் பூசப்பட்டு, பின்னர் அழுக்காகி, அழுக்கே ஒரு வண்ணமாகி இருந்தது. அதனூடே மூட்டைப் பூச்சிகளை அழுத்தித் தேய்த்துச் சாகடித்த இரத்தக் கறையும் தன் நிறம் இழந்து காவியாகிப் பின் கருங்கோடுகளாய்

நின்றன. கம்பிக் கதவின் ஊடாகத் தெரியும் தூங்குமூஞ்சி மரத்தின் பச்சையமும், சேவகர்களின் பழுப்புக் காக்கியுமே கடந்த ஒரு மாத காலமாக அவனுக்குக் காணக்கிடைத்த வர்ணங்கள்.

சுதந்தரமான உலகம். சுதந்தரமான வர்ணங்களோடு விரிவது அவனுக்கு நிம்மதியைத் தந்தது, நீலமாகிய வானம். கண்ணைக் கூச வைத்தது சூரியன். கூறுகட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கும் நடைபாதைப் பழக் கடைகளின் கம்பி அழிகளின் மேல் இரண்டு அண்டங் காக்கைகள் உட்கார்ந்து கொண்டு, மூக்கைத் துடைத்தும் உடம்பை உதறியும் சிரமபரிகாரம் செய்து கொண்டிருந்தன. போவோர், வருவோர், ஓடுவன, நிற்பன என ஒரு நிழல் உலகம் கண் முன் வியாபித்திருந்தது. நிழல் உலகத்தின் எச்சரிக்கைக் குரலாய் எந்திரங் களின் உறுமல்கள். உறுமல்களே நிழல் உலகத்தின் பிராண மூச்சுகள்.

காலத்தின், சூழலின் பிரக்ஞை அற்று நீண்ட நாழிகை அவன் நின்றான். பின்னர் வீதியை மீண்டும் நோக்கினான். வீதி எப்போதும் போலத்தான் இருந்தது. மனிதர்கள் மற்றும் வாகனங்கள் அதைத் தேய்த்துக் கொண்டேயிருந்தாலும், வியாபார நிறுவனங்களின் அசுர விளக்குகள் வெளிச்சத்தை வாரி இறைத்து, தெருவின் தேய்மானத் தைச் சரி செய்து கொண்டேயிருந்தன.

அவனுக்குத் தன் ஊர் ஞாபகம் வந்தது. தன் மனைவி, தன் குழந்தைகள் ஞாபகம் வந்தது. மேற்கு நோக்கி நடந்தான். மேற்கே தான் பஸ் ஸ்டாண்டு இருந்தது.

நடக்கும் போதே வலப்பக்கம் திரும்பி, தான் இத்தனை நாள்களும் இருந்த கட்டடத்தைப் பார்த்தான். மிகப் பெரும் சுவர்கள். அதன் தலையில் ஆணி அடித்து வேறு வைத்திருந்தார்கள். மனித யத்தனங்களுக்கு அது அச்சமூட்டும் சவால். காற்றும் சோதனைக்குட்பட்டுத்தான் உள்ளே வந்தது.

தனியாக, கசிந்துருக வைத்த நாள்கள் நினைவுக்கு வந்தன. தலையைக் குலுக்கிக் கொண்டான். சுமதியின் முகமும், குழந்தை களின் முகமும் முன்னால் வந்து நிற்கவே, இயல்பாகவே கால்களில் வேகம் கூடியது. கடைவீதி ஓட்டல்களைக் கடக்கையில், காபி வாசனை மனசுக்குள் பரவியது. ஓர் ஓட்டலின் உள்ளே போய் உட்கார்ந்து ஸ்டிராங் காபி கேட்டான். வந்த காபிக்கு டிகாக்ஷன் போதவில்லை என்று மேலும் வாங்கிக் கலந்து கொண்டு சாப்பிட்டான். பல மாதங்களுக்குப் பிறகு, காப்பிக் கசப்பு தொண்டைக் குழாயை அறுத்துக்கொண்டு, சூடோடு இறங்கு

கையில் இதமாய் இருந்தது. ஒரு புதிய வலிமை உடம்பில் சேர்ந்ததாய் உணர்ந்தான்.

பஸ் ஸ்டாண்டை அடைந்த போது, ஜனங்கள் நிறைவதற்குக் காத்திருக்கும் பஸ்கள் சாவதானமாக நின்றிருந்தன. அவனுடைய ஊர் முப்பத்தைந்து கிலோ மீட்டருக்கு அப்பால் இருந்தது. அரை மணிக்கு ஒரு வண்டி அங்கு போயிற்று. அப்போதும் அவன் ஊருக்குப் போகிற வண்டி காலியாகவே நின்றிருந்தது. இருந்தாலும் ஏறி அமர்ந்து கொள்ள விரும்பவில்லை அவன். அப்போதே கிளம்பினால் மூன்று மூன்றரைக்கே வண்டி ஊர் போய்ச் சேர்ந்து விடும். அத்தனை வெளிச்சத்தில் ஊருக்குள் புக அவனுக்குத் துணிச்சல் இல்லை. அந்தி சாய்ந்ததும் போவது என்ற உத்தேசத் தோடு சிமெண்ட் பெஞ்சில் இடம் பிடித்தான்.

சமீப காலமாகத்தான் கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு இப்படி ஒரு பழக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது. மனிதர்கள் அதிகமாகப் புழங்கும் வீதிகளில் நடப்பது அவனுக்கு ஏலாததாகிவிட்டது. இருள் நிறைந்த சந்துகளிலேயே உலவினான். திருமணமான புதிதில் அவளோடும், வெள்ளை வெளிச்சம் சிந்தும் வீதிகளில் வலம்வந்தான். எல்லோரையும் முகம் பார்த்துப் பேசினான். அப்போதெல்லாம் சந்தோஷமாக இருந்தான். அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு வள்ளி மலைக்கு, மலையின் உச்சிக்கே போய் வந்தான். கடல்களைக் காட்டிலும் மலையே அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. மனைவியின் நகைகளையே மூலதனமாகப் போட்டு சொந்தமாகத் தொழிலைத் தொடங்கினான். சில ஆயிரங்களை இழந்த பின்தான், செய்து வந்த தொழிலை எப்படிச் செய்யக்கூடாது என்கிற ஞானமாகிய லாபத்தைப் பெற்றான். விளைவாக, இருள் அடர்ந்த தெருக்களில் நடக்கத் தொடங்கினான்...

வெவ்வேறு ஊர்களில் இருந்தெல்லாம் மனிதர்களை ஏற்றிக் கொண்டு வந்த பஸ்கள் தங்கள் இருப்பிடம் வந்து சேர்ந்த களைப் பில் அவர்களை வெளியே உமிழ்ந்தன. பயணிகள் சுமைகளோடு பல்வேறு வழிகளில் சிதறிப் போனார்கள். சிலர் பஸ்சுக்குள் ஏறி வந்து தங்களை இருத்திக் கொண்டார்கள்.

பார்த்த மாத்திரத்திலேயே பட்டிக்காடு என்று சொல்லத் தக்க பெண்கள் அவனைச் சுற்றி உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்களிடம் ஊருக்குப் போகும் பதற்றம் இல்லை. இங்கேயே ராத்தங்கி விடிந்து போகச் சொன்னாலும் சம்மதிப்பவர்கள்போல அவர்கள் இருந்தார் கள். இருப்பைப் பற்றிய நிச்சயமும் வருவதை பற்றிய தெளிவும்

அவர்களுக்கு இருந்தது போலும். நிதானமாகக் காய்ந்த வெற்றிலைகளை நீவி, காம்பைக் கிள்ளி எறிந்து, சுண்ணாம்புத் தடவி, சுருட்டி வாய்க்குள் தள்ளி, சாற்றை புளிச்சென்று தங்களுக்குப் பக்கத்திலேயே உமிழ்ந்து கொண்டார்கள். சிலர், தங்கள் ரவிக்கைகளை மேலேற்றி விட்டுத் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு ஈந்தார்கள். தங்களின் ஊட்டுதல் தங்களுக்கே மறந்து போகும்படி அவர்கள் தங்களுக்குள் சம்பாஷித்துக் கொண்டும், சீப்பால் தலை வாரிக் கொண்டும் இருந்தார்கள்.

அவனுக்குச் செல்வம் ஞாபகத்துக்கு வந்தான். செல்வம் அவனுக்கு மூத்த மகன். ரெண்டாம் வகுப்புப் படிக்கிறவன்... குழந்தை எப்படியோ ஆரோக்கியமாகவே வளர்ந்து வந்தான். நன்றாகப் படித்தான். படிப்பில் ஆர்வம் அதிகம் இருந்தது அவனுக்கு. அடிக்கடிப் பள்ளிக்கூடம் போன கொஞ்ச நாழிகையில் திரும்பி வந்து விடுவான். சம்பளம் கட்டாததால் வாத்தியார் அவனை வெளியே அனுப்பிவிட்டிருப்பார். மான அவமானம் புரிகிற பக்குவம் அவனுக்கு வந்துவிட்டிருந்தது. குழந்தை அழுது கொண்டே வீடு திரும்புவான். சுமதி குழந்தையை அணைத்துக் கொள்வாள். பல்லைக் கடித்து விழுங்கிக் கொள்வாள். அவன் இருளடர்ந்த சந்துகளில் சஞ்சரித்துவிட்டு நள்ளிரவுக்கு மேல் வீடு திரும்புவான். இவனைத் தெருமுனை நாயும், வீடு விட்டு வீடு ஓடும் பெருச்சாளியும் கூட அடையாளம் கண்டு கொண்டன...

நினைவுகளை அகழ்ந்து அகழ்ந்து, நின்று நின்று சீரணித்து உட்கார்ந்திருந்த கிருஷ்ணமூர்த்தி அந்தி சாய்வதை உணர்ந்து, ஒரு பஸ்ஸுக்குள் ஏறி அமர்ந்தான். அமர்ந்ததும் குழந்தைகள் நினைவு வர, இறங்கிப் போய் கொஞ்சம் கதம்பமும், ஆரஞ்சுப் பழங்கள் இரண்டும் வாங்கினான். ஆப்பிள் கூட விற்றது. வாங்க முடியாத விலை சொன்னார் கடைக்காரர். ஆரஞ்சே போதும் என மீண்டும் வண்டிக்குள் வந்து அமர்ந்தான்.

நன்கு இருட்டிய நேரத்தில் ஊர் வந்து சேர்ந்தான். ஏரிக்கரை இறங்கி, புளியமரங்களின் கொத்துக் கொத்தாய் விழுந்த இருட்டுக்குள் நடந்தான். முழுமையை எட்டும் நிலா துணைக்கு வந்தது. இவன் விரும்பாவிடினும்கூட அது உடன் வந்தது. சிவுக்கென ஒரு பறவை அவன் காதோரம் பறந்து அவனைத் திடுக்கிட வைத்தது. இன்னும் கொஞ்சம் தாமதித்து வந்திருக்கலாமோ என ஒரு கணம் நினைத்துக் குழம்பினான். தன்னைப் பார்த்து அவள் திடுக்கிட்டுப் போவாள் என்பதை, தனக்காக அவள் அழுவாள் என்பதை நினைக்கும் போது அவனுக்கு நெஞ்சம் அடைத்தது.

ஆனாலும் அச்சமும் உடன் மூண்டது. மனைவியை நேருக்கு நேராகச் சந்திக்க பயமாயும் இருந்தது. அந்தக் கணத்தைத் தவிர்க்கும் நோக்கோடு இப்படியே கொஞ்சம் நேரம் போக்கலாம் என்கிற யோசனையில் சுடுகாடு பிரியும் பாதையில் இருந்த அரச மரத்தின் சிமெண்ட்டுக் கட்டையின் மேல் உட்கார்ந்தான். சிமெண்ட் தளம் வழவழப்பாய், குளிர்ச்சியாய் இருந்தது. வேஷ்டியை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு சம்மணம் போட்டு உட்கார்ந்தான். இருக்கையின் சில்லிப்பு தொடையில் ஏறி, மயிர் கூச்செறிவதை உணர்ந்தான். பெண்ணை அறிந்து பல நாளாவதைத் தனக்குள் உணர்ந்து நொந்தான். அரச மரத்தை ஒட்டிய குத்துச் செடிகளுக்குப் பின்னிருந்து 'யாருய்யா அது!' என்று அதட்டும் குரல் வந்தது... கரகரத்த ஆண் குரல். கூடவே, புழுங்கிய மல்லிகை மலர் மணமும், கண்ணாடி வளையல் சிணுங்குகிற சப்தமும் எழுந்தன. இனி இங்கு இருப்பது தகாது என்றெண்ணி எழுந்து நடந்தான். சோரம் போகிறவன் கூடத் தன்னை விரட்டுவது அவனுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது.

இந்த அரச மரத்தின் அடியில்தான், அவனுக்கும் சண்முக சுந்தரத்துக்கும் அந்த ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இன்று கூடவே துணைக்கு வரும் நிலாதான் அன்றும் உச்சியில் வழிந்தது. சண்முக சுந்தரம் அவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு சொன்னான். "கிருஷ்ணமூர்த்தி— இத கையின்னு நினைக்காதே... உன் காலுன்னு நெனைச்சுச் சொல்றேன். யாரோ சொன்னாங்கன்னு புத்திகெட்டுப் போயி, பிராந்தி பாட்டிலை வாங்கிக்கிட்டு வந்துவிட்டேன். இந்தப் பக்கம் வித்தா காசு கூடக் கெடைக்குமேன்னு... பேராசை... மடத் தனம் பண்ணிட்டேன். போலீஸ்ல மாட்டிக்கிட்டேன். பணத்தைக் குடுத்து வாயக் கட்டி வச்சிருக்கேன் அவனுகளை... நான் ஜெயிலுக் குப் போனா அத்தோட என் மானம் மரியாதை எல்லாம் போயி டும்பா... அப்புறம் நான் பிசினெஸ் பண்ண முடியாது. எனக்காக நீ உள்ளே போயிட்டு வந்துடு— ஆயிரம் ரூபா முதல்லே தர்ரேன்... மாசா மாசம் உன் சம்சாரத்துக்கிட்டே ஐநூறு குடுத்திடறேன். நான் வார்த்தை தவற மாட்டேன்னு உனக்கே நல்லா தெரியும்... கிருஷ்ணமூர்த்தி... என் மானத்தை காப்பாத்துப்பா..."

சண்முகசுந்தரம் உண்மையிலேயே பயந்துதான் போயிருந்தான். அவன் மானத்தை, அவன் கௌரவத்தை இவன் காப்பாற்ற வேண்டுமாமே. கேட்டுவிட்டான்.

கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு எல்லாம் சரிந்தது. உடம்பெல்லாம் கசப்புப் பரவியது. எல்லாவற்றின் மேலும் ஒரு கசப்பு. விரக்தி தோன்றியது. யார் மீது காண்பிப்பது என்றறியாத கோபம் வந்தது.

சம்பளம் கட்டாததால் திரும்பி வரும் குழந்தையும், மனசுக் குள்ளேயே சோகத்தை வைத்துக் கொண்டு தன்னைக் கரைத்துக் கொள்ளும் சுமதியும் நினைவுக்கு வர, சண்முக சுந்தரத்தின் மானத்தைக் காப்பாற்றி விட்டான் கிருஷ்ணமூர்த்தி...

ஒரு நாய் இவனைக் கண்டு 'உர்ர்' என்றது. யாரோ அந்நியன் என்பதாகப் பாவித்து, இரண்டு எட்டு எடுத்து வைத்து, சிறு சப்தமாக 'வள்' என்றது. பிறகு மீண்டும் இவனை நிதானித்துப் பார்த்து, 'அடடா' 'நம்ம ஆள்' என்பதாக வாலை ஆட்டி, பின்னுக்கு நகர்ந்து கொண்டது.

அவன் வீட்டுக் கதவு சாத்திக் கிடந்தது. சாவித் துவாரத்தின் ஊடே நெற்றிக் குங்குமமாய் வெளிச்சம் நின்றது. அவள் விழித்தி ருக்கிறாள் என்பது அவனுக்கு ஆறுதலாய் இருந்தது. கதவை விரல் கொண்டு தட்டினான். பதில் இல்லை. மீண்டும் அவன் பலமாக, ஆனால் பக்கத்து வீட்டுக்குக் கேட்காத விதமாய்த் தட்டினான்.

மெல்லியதாக ஒரு கோடு கிழித்தது மாதிரி 'யாரு' என்றது குரல்.

'நான் தான்...'

'ஊம்...?'

'நான் தான்...'

அவசரமாய்க் கதவு திறந்தது. கையில் விளக்கை வைத்துக் கொண்டு அவள் நின்றாள். அவனைக் கண்டு மலைத்தாள். விளக்கு வெளிச்சத்தில் சிவப்பாக, வெறுத்துப்போய், கண்ணுக்குக் கீழே கருவளையங்கள் இட்டு, சீவப்படாத தலை பறக்க, மெலிந்த தோளோடு, கந்தலைச் சுற்றிக் கொண்டு நின்றாள்.

அவள் விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே போய், விளக்குத் தண்டின் மீது அதை வைத்தாள். அவன் கதவைத் தாளிட்டு, அவளைப்பின் தொடர்ந்தான். கூடத்தை ஒட்டி கிழிந்து ஓரம் செரித்த கோரைப் பாயில் குழந்தைகள் இரண்டும் சுருண்டு

கிடந்தன. அவன் குனிந்து முழங்கால் ஊன்றி இரண்டுக்கும் முத்தம் ஈந்தான். சின்னக் குழந்தை கனவில் சிரித்தது. தன்னையே பார்த்துச் சிரித்தது மாதிரி அவன் ரோமம் சிலிர்த்தது.

மூங்கில் தூணில் சாய்ந்து கொண்டு சுமதி நின்றாள். அவனையே பார்த்தவாறு அவள் நின்றாள். அவன் தலை நிமிர்ந்து அவளைப் பார்க்க முயற்சித்தான். ஏனோ அவனால் அவளை நேருக்கு நேராய்ப் பார்க்க முடியவில்லை. அவன் சிறைக்குச் செல்வதற்கு முன் இருந்ததைவிடவும் மோசமாக இருந்தாள்.

'எப்படி இருக்கே' என்றான் கிருஷ்ணமூர்த்தி. காத்திருந்தவள் போல அவள் தேம்பித் தேம்பி அழத் தொடங்கினாள். அவள் பொங்கி வடியட்டும் என்று அவன் காத்திருந்தான். பின் அவன் கண்ணீரைத் துடைக்கும் பொருட்டு அருகே போனான். ஏனோ அந்நியப் பெண்ணைத் தொட நேர்ந்ததைப் போலக் கூசிப் பின் வாங்கிக் கொண்டான்.

தூணைச் சார்ந்து அவள் உட்கார்ந்து கொண்டாள். கொஞ்சம் தள்ளி, பாயில் அவன் உட்கார்ந்தான். கதம்பப் பொட்டலத்தையும், ஆரஞ்சுப் பழங்களையும் எடுத்து அவள் அருகில் வைத்தான்.

"சண்முக சுந்தரம் பணம் குடுத்தானா."

"குடுத்தாரு."

"எவளோ — ஆயிரம் தானே..."

"இல்லே... முன்னூறு ரூபாதான் குடுத்தார்."

அன்றைய இரவில், அரசமரத்தின் அடியில் எழுந்த கசப்பு மீண்டும் அவனுக்குள் எழுந்தது. கசப்பு! எல்லார் மீதும் எழுந்த கசப்பு.

"மாசம் மாசம் ஐநூறு தர்ரேன்னு சொன்னானே... தரல்லையா..."

"இல்லே... முதல்லே கொடுத்த முன்னூறு தான்... அப்புறம் தரவே இல்லை..."

நிலா வெளிச்சம் வாசலில் பட்டு, எதிரொலித்தது. அவன் வேஷ்டியின் மேலும், அவள் முகத்திலும் ஒளிர்ந்தது.

"அந்த முன்னூறை வச்சிக்கிட்டா ஆறு மாசம்..."

தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

சுமதி கண்களில் இருந்த வழிந்து கொண்டேயிருந்தது. வானத்தைப் பார்த்தவாறு அவள் இருந்தாள்.

"சண்முகசுந்தரம் ஒழுங்காப் பணம் குடுப்பான். கொஞ்சம் நாளைக்காவது நம்ம கஷ்டம் நீங்கட்டும்னுதான்..."

அவள் இன்னும் வானத்தையே வெறித்துக் கொண்டிருந்தாள். சின்னவள் புரண்டு, சிணுங்கி, அழத் தொடங்கினாள். சுமதி குழந்தையை எடுத்து மடியில் இட்டு தட்டிக் கொடுத்துத் தூங்கப் பண்ணினாள். தூணுக்கு மேலே பல்லி உத்தரத்தில் இருந்துகொண்டு 'ல்லிக்... ல்லிக்' என்று இரண்டு முறை கூவியது.

'பெரியவன் எப்படிப் படிக்கிறான்...'

'நிறுத்திட்டேன்... ஒழுங்காக சோறுபோட்டு, புத்தகம் வாங்கிக் கொடுக்க முடியல்லே... பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சம்பளமும் கட்ட முடியல்லே... நிறுத்திட்டேன்... செட்டியார் கடையில சேத்து உட்டிருக்கேன்...'

மீண்டும் ஒருமுறை கசப்பு அவன் உடலில் பரவியது. எல்லாம் இழந்துவிட்ட, நிராதரவான நிலையில் இருப்பதாக உணர்ந்தான். ரொம்பச் சிரமத்தோடு கேட்டான். 'சாப்பாட்டுக்கு என்ன பண்றே...'

அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டு மீண்டும் அழத் தொடங்கினாள். கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு அங்கு உட்கார்ந்திருப்பதே சிரமமாக இருந்தது.

அவள் கொஞ்சம் ஓய்ந்ததும் அவன் சொன்னான்.

"சண்முக சுந்தரம் ஆயிரம் ரூவா கொடுக்கிறதாச் சொன்னான். ஏமாத்திப்புட்டான். மாசாமாசமும் ஐநூறு தர்ரேன்னு சொன்னான்..."

சுமதி சொன்னாள். "அடுத்த முறை போவும்போது முதல்லியே பணத்தை வாங்கிடுங்க..."

அவள் புடவைத் தலைப்பில் இருந்து ஒவ்வொரு நூலாக இழைபிரித்து, நூல் சிம்புகளைத் தரையில் போட்டாள்.

அவன் முதுகு விரைத்து கல்லானது போல நிலாவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவள் மீண்டும் கேட்டாள்.

"திரும்பவும் எப்போ போவீங்க..."

அவன் மீண்டும் தன்னை நொந்து கொண்டான். சட்டென்று எல்லாம் தன்னை விட்டு விலகி, தனியனாக வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்படுபவன் போல உணர்ந்தான். ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாய் அவன் சொன்னான்.

“இப்பவே போறேன்...”

“இப்பவே வா”

“ஆமா...”

அவள் தன் முந்தானையின் இழையை மீண்டும் பிய்த்துத் தன் சுட்டு விரலில் அதைச் சுற்றி அறுத்து எறிந்தாள்.

“போறதுன்னா பணத்தை வாங்கி என் கையில் குடுத்துட்டுப் போங்க...”

“சரி” என்றான் கிருஷ்ணமூர்த்தி. குழந்தைகளுக்கு அழுந்த முத்தம் கொடுத்தான். தூக்கத்திலேயே சிணுங்கினாள் சின்னவள்.

“வரட்டுமா...”

“காலைல போவப்படாதா...”

சுமதி யாரோ போலப் பட்டது அவனுக்கு. அப்போது தான் முதன் முதலில் சந்திக்க நேர்ந்த அந்நியளைப் போல இருந்தது.

அவன் எழுந்தான். கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியேறி னான். எங்கும் இருண்டு கிடந்தது. பின்னே, கதவு மூடித் தாழ்போடும் சப்தம் கேட்டது.

1984